

Vilvarajah m.fl. mod UK (appl. 13164/87 EMD dom, afsagt den 30. oktober 1991)

Sagsfremstilling:

Fem tamilske srilankanske statsborgere, herunder Vilvarajah, indrejste i UK i henholdsvis februar og juni 1987, hvor de indgav ansøgninger om asyl. I ansøgningerne om asyl henviste tamilerne til, at de havde været udsat for forskellige overgreb og på den baggrund ikke længere fandt det sikkert at opholde sig på Sri Lanka. Medlemsstatens myndigheder meddelte imidlertid de tamilske mænd afslag på asyl, idet man ikke fandt, at de var tilstrækkeligt individuelt forfulgte til at opfylde betingelserne for at få asyl i henhold til Flygtningekonventionen. Henholdsvis den 10. februar og 12. februar 1988 blev de tamilske mænd udvist til Sri Lanka. Efter tilbagekomsten til Sri Lanka blev de fem tamiler i marts 1989 efter anke meddelt asyl i henhold til flygtningekonventionen i UK, hvortil de kort efter returnerede.

Påstanden:

De fem tamilske mænd indbragte UK for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde gældende, at medlemsstatens myndigheder havde krænket artikel 3, da de blev udvist til Sri Lanka, idet de dér risikerede behandling i strid med artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen fastslog indledningsvis, at det i henhold til international ret som udgangspunkt tilkommer de enkelte stater at kontrollere indrejse, ophold og udvisning af udlændinge, og at hverken konventionen eller dens tillægsprotokoller indeholder nogen ret til politisk asyl (pkt. 102).

Domstolen bemærkede imidlertid også, at den i Cruz Varas-dommen (se ovenfor) fastslog, at udvisningen af en udlænding, på trods af friheden til at bestemme over udlændinges adgang til territoriet, kan rejse spørgsmål i henhold til artikel 3, hvor der er vægtige grunde til at antage, at der foreligger en reel risiko for, at den pågældende udlænding risikerer behandling i strid med artikel 3 i modtagerstaten (pkt. 103). Domstolen udtalte videre, at den til brug for ovennævnte risikovurdering vil benytte sig af alle foreliggende oplysninger, men at en konkret sag som udgangspunkt skal vurderes i forhold til de oplysninger, som pågældende stat var i besiddelse af på det tidspunkt, hvor udvisningen blev effektueret (pkt. 107).

Domstolen fandt ikke, at medlemsstatens myndigheder havde krænket artikel 3 ved udvisningen af de fem tamiler til Sri Lanka i februar 1988. Ved afgørelsen lagde domstolen indledningsvis vægt på, at selvom der fortsat på udvisningstidspunktet var uroligt på den nordlige og østlige del af Sri Lanka, så var der sket en bedring af situationen (pkt. 109). Domstolen lagde også vægt på, at UNCHR på daværende tidspunkt havde påbegyndt repatriering, og at mange tamilske flygtninge frivilligt var vendt tilbage til Sri Lanka (pkt. 110). Domstolen lagde endvidere vægt på, at der ikke var noget, der indikerede, at de fem hjemsendte tamiler var dårligere stillet/mere udsatte end andre tamiler eller andre unge tamilske mænd, der vendte hjem fra udlandet. Domstolen anerkendte, at situationen i Sri Lanka på udvisningstidspunktet fortsat var uklar, og at der derfor på den baggrund var en risiko for, at de fem tamiler blev tilbageholdt og mishandlet efter hjemsendelsen. Domstolen fandt imidlertid ikke, at det faktum, at der blot eksisterede en sådan mulighed for mishandling, under de givne omstændigheder, i sig selv var nok til, at anse artikel 3 for krænket (pkt. 111). Domstolen fandt ikke, at det faktum, at tre af de fem tamiler efter deres hjemsendelse angiveligt blev udsat for behandling i strid med artikel 3, kunne føre til et andet resultat. Domstolen lagde

herved vægt på, at ingen af de tre omhandlede tamiler havde særlige kendetegn ("special distinguishing features") der gjorde, at medlemsstatens myndigheder kunne eller burde have forudset, at de blev mishandlet (pkt. 112).

Domstolen kritiserede, at to af tamilerne ved udvisningen ikke var forsynet med identitetskort, hvorved deres færden internt i Sri Lanka blev besværliggjort, uden dog at finde, at artikel 3 på den baggrund var krænket (pkt. 113).

Afslutningsvis lagde domstolen vægt på den viden og erfaring medlemsstatens myndigheder havde i behandlingen af asylsager fra personer fra Sri Lanka samt, at medlemsstatens myndigheder ved deres afgørelse havde vurderet den enkelte tamilers personlige forhold i lyset af den generelle situation i Sri Lanka og det derboende tamilske samfund (pkt. 114).